

Ὁμιλία κατὰ τῆ ἑλληνοκατηγορίας Ἀββᾶ.

Κάποιος Ἀββᾶς (ἰταλισὶ ἀμπάτε) ἐπονομαζόμενος Κομπανώνης εἰς ἓνα βιβλίον τε, συνθεμένον ἀπὸ ὑβριστικῆς λέξεως, ἀτιμάζει ἐχθροπαθῶς τὸ γένος τῶν ἑλλήνων, ἀγωνιζόμενος νὰ τὸ παραστήσῃ πάντων τῶν ἐθνῶν, κατώτερον ὁμῶς καὶ ἀχρεῖον.

Ὁ ἐμβρόντητος ἔτος φθοερός Ἀββᾶς ἔφθασε γαυγίζων κατὰ τῆ ἑλληνικῆ γένους, ὡς ἄλλος τις Κέρβερος, νὰ λέγῃ ὅτι ὁ λαὸς τῶν ἑλλήνων, εἶναι πῆν σήμερον ἀπόβλητος, καθὼς ὁ ἑβραϊκός, ὃν ὁ κύριος διεσκορπίσεν εἰς πάντα ἄνεμον. λέξις αὐτὴ κατὰ ἀλήθειαν, ὅπερ περιέχει ὅλον τὸ μῖσος ἐναντιωτάτης ἐχθρῆς.

Ἀναγινώσκοντας τοιαύτας ἐχθροπαθολογίας, δὲν μῶς ἐφάνη ἔυλογον νὰ ἀποκριθῶ κατ' ἐυθεΐαν εἰς τὰ ἄρθρα τῶν μαρολογιῶν τε, πρὸς ἀναίρεσιν τῶν προτάσεών τε. ὢντας ἀνάξιος, ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, νὰ συναριθμῆται μετὰ τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, ὅπερ καὶ πῆν φήμην τῆ ἑλληνικῆς Γένους, καὶ πῆν ἀναγκαίαν ἀπὲ ὑπαρξίν γινώσκουσι σαφῶς.

Τί μῶς εἶναι χρεῖα λοιπόν, νὰ ἐνδέσω ἀπάντησιν ἐπίπονον εἰς τὰ δύσφημα ἐπιχειρήματά τε; χάνωντας καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ τὸν κόπον κατὰ πῆν παροιμίαν; ὅταν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐκ τῶν λατίνων, ἄνδρες διαβεβημένοι εἰς πᾶσαν ἐπιστήμην, ραπίζουσι τὰς σαγόνας τε, μὲ τῆς ἐπαινετῆς λόγου πρὸς τοὺς

τῶν